ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
WALTER VAN GERVEN
της 29ης Μαρτίου 1990 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Το Bundessozialgericht ζήτησε από το Δικαστήριο να αποφανθεί προδικαστικώς ως προς την ερμηνεία των άρθρων 73, παράγραφος 1, και 76 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 [1], όπως τροποποιήθηκε και εκσυγχρονίστηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 [2]. Οι διατάξεις αυτές έχουν ως εξής:

« *Άρθρο 73*

Μισθωτοί

1. Ο μισθωτός που υπάγεται στη νομοθεσία κράτους μέλους, εκτός της Γαλλίας, δικαιούται οικογενειακών παροχών για τα μέλη της οικογένειάς του που κατοικούν στο έδαφος άλλου κράτους μέλους κατά τη νομοθεσία του πρώτου κράτους, σαν να κατοικούσαν τα μέλη αυτά στο έδαφός του. »

« *Άρθρο 76*

Κανόνες προτεραιότητας σε περίπτωση σωρεύσεως δικαιωμάτων οικογενειακών παροχών ή επιδομάτων δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 73 ή 74 και λόγω της ασκήσεως επαγγελματικής δραστηριότητας στη χώρα κατοικίας των μελών της οικογένειας

Το δικαίωμα οικογενειακών παροχών ή επιδομάτων που οφείλονται κατά τις διατάξεις των άρθρων 73 ή 74 αναστέλλεται αν, λόγω της ασκήσεως επαγγελματικής δραστηριότητας, οφείλονται επίσης οικογενειακές παροχές ή επιδόματα δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας. »

Κανονιστικό πλαίσιο

2. Ο Kracht εργάζεται ως μισθωτός και υπάγεται ως προς τα οικογενειακά επιδόματα στο γερμανικό σύστημα. Η σύζυγός του κατοικεί στην Ιταλία μαζί με τα τέκνα τους Marco και Lukas Oliver. Εργάζεται σε τράπεζα του Μιλάνου.

Τα δύο τέκνα παρακολούθησαν το σχολείο στο Μιλάνο. Ο Marco ήταν φοιτητής χωρίς διακοπή από τον Σεπτέμβριο του 1983 μέχρι, όπως υποθέτει το αιτούν δικαστήριο, τον Οκτώβριο του 1987. Ο Lukas Oliver διέκοψε τις σπουδές του τον Ιούνιο του 1985, αλλά παρακολούθησε και πάλι το σχολείο από τον Σεπτέμβριο του 1986.

Μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1983, η Kracht ελάμβανε οικογενειακά επιδόματα για τους δύο υιούς της, βάσει της ιταλικής νομοθεσίας. Μετά την ημερομηνία αυτή δεν εισέπραξε πλέον παροχές από τον αρμόδιο ιταλικό φορέα, για κανένα από τα δύο τέκνα της,

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ολλανδική.

1 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73).

2 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 1408/71 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας και του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ.1408/71 (ΕΕ L 230 της 22.8.1983, σ. 6, παράρτημα Ι).

επειδή δεν είχε προβεί στις απαιτούμενες τυπικές διαδικασίες για τη συνέχιση της καταβολής των παροχών. Όταν τον Σεπτέμβριο του 1986 ο Lukas Oliver επανέλαβε τις σπουδές του — και, όπως συνάγω από την απόφαση περί παραπομπής, πληρούσε και πάλι τις ουσιαστικές προϋποθέσεις, τόσο κατά τη γερμανική όσο και κατά την ιταλική νομοθεσία — η Kracht δεν υπέβαλε, για τον υιό της αυτόν, προς τον αρμόδιο ιταλικό φορέα νέα αίτηση χορηγήσεως οικογενειακών επιδομάτων, όπως δεν είχε ακόμα υποβάλει για τον υιό της Marco.

3. Η συμπεριφορά αυτή της Kracht πρέπει να συνδυαστεί με την αίτηση χορηγήσεως οικογενειακών επιδομάτων που είχε προηγουμένως υποβάλει ο Kracht για τους δύο υιούς του στο Bundesanstalt fÜr Arbeit, αίτηση την οποία ο εν λόγω γερμανικός φορέας απέρριψε. Κατά της απορριπτικής αυτής αποφάσεως ασκήθηκε προσφυγή ενώπιον του Sozialgericht Oldenburg, το οποίο ακύρωσε την απορριπτική απόφαση και υποχρέωσε το Bundesanstalt 1) να καταβάλει για τους δύο υιούς, μέχρι το τέλος του 1983, οικογενειακά επιδόματα αφαιρουμένων των παροχών που κατέβαλε ο αρμόδιος ιταλικός φορέας και 2) να καταβάλει πλήρη οικογενειακά επιδόματα για τον Marco από 1ης Ιανουαρίου 1984 και για τον Lukas Oliver από 1ης Ιανουαρίου 1984 μέχρι 30 Ιουνίου 1985 και, εκ νέου, από τον Σεπτέμβριο του 1986. Το Bundesanstalt δεν άσκησε έφεση για το πρώτο σκέλος της αποφάσεως του Sozialgericht ούτε για το σημείο εκείνο της αποφάσεως που το υποχρέωνε να καταβάλει οικογενειακά επιδόματα για τον Lukas Oliver από 1ης Ιανουαρίου 1984 έως 30 Ιουνίου 1985. Αντιθέτως, το Bundesanstalt άσκησε έφεση κατά του σκέλους της αποφάσεως που το υποχρέωνε να καταβάλει οικογενειακά επιδόματα για τον Marco από 1ης Ιανουαρίου 1984 και για τον Lukas Oliver από τον Σεπτέμβριο του 1986, πρώτον ενώπιον του Landessozialgericht Niedersachsen και, κατόπιν, ενώπιον του Bundessozialgericht. Το τελευταίο υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

« 1) Αναστέλλεται το δικαίωμα επί των παροχών που προβλέπει το άρθρο 73 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, βάσει του άρθρου 76 του εν λόγω κανονισμού, στην περίπτωση κατά την οποία ο μόνος λόγος για τον οποίο δεν καταβάλλονται πλέον οικογενειακές παροχές ή επιδόματα στο κράτος εντός του οποίου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας είναι ότι δεν ζητήθηκε η καταβολή τους;

2) Αναστέλλεται το δικαίωμα επί των παροχών που προβλέπει το άρθρο 73 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, βάσει του άρθρου 76 του εν λόγω κανονισμού, στην περίπτωση κατά την οποία ο μόνος λόγος για τον οποίο οι οικογενειακές παροχές ή επιδόματα δεν καταβάλλονται πλέον στο κράτος εντός του οποίου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας είναι ότι από ένα χρονικό σημείο, που επελέχθη αυθαιρέτως, έπαυσε να ζητείται η καταβολή τους; »

Ως προς τις απόψεις του αιτούντος δικαστηρίου και τις παρατηρήσεις που κατατέθηκαν στο Δικαστήριο παραπέμπω στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

Η νομολογία του Δικαστηρίου

4. Στις αποφάσεις του επί των υποθέσεων Salzano[3] και Ferraioli[4], το Δικαστήριο εξέτασε την κατάσταση μιας οικογένειας στην οποία οι δύο σύζυγοι ασκούσαν επαγγελματική δραστηριότητα σε διαφορετικά κράτη μέλη, τα δε τέκνα κατοικούσαν με τη μητέρα τους. Και στις δύο υποθέσεις η σύζυγος δεν είχε υποβάλει αίτηση χορηγήσεως οικογενειακών επιδομάτων στον αρμόδιο φορέα του τόπου κατοικίας της. Στην απόφασή του επί της υποθέσεως Ferraioli — η οποία, ως προς το σημείο αυτό, επαναλαμβάνει σχεδόν κατά γράμμα το

3 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 1984, Salzano (191/83, Συλλογή 1984, σ. 3741).

4 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1986, Ferraioli (153/84, Συλλογή 1986, σ. 1401).

διατακτικό της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως Salzano —, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι:

« Το δικαίωμα επί των οικογενειακών επιδομάτων που οφείλονται δυνάμει του άρθρου 73 του κανονισμού 1408/71 στο κράτος μέλος στο οποίο εργάζεται ο ένας γονέας δεν αναστέλλεται, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 76 του κανονισμού αυτού, όταν ο άλλος γονέας κατοικεί με τα τέκνα σε άλλο κράτος μέλος και ασκεί εκεί επαγγελματική δραστηριότητα, δεν λαμβάνει όμως οικογενειακά επιδόματα για τα τέκνα, λόγω του ότι δεν συντρέχουν όλες οι προϋποθέσεις που απαιτούνται από τη νομοθεσία αυτού του κράτους μέλους για την πραγματική καταβολή των εν λόγω επιδομάτων. »

Εξάλλου, στη σκέψη 14 της ιδίας αποφάσεως επί της υποθέσεως Ferraioli, όπως επίσης στις σκέψεις 7 έως 10 της αποφάσεως επί της υποθέσεως Salzano, το Δικαστήριο τόνισε ότι ως « προϋποθέσεις που απαιτούνται για την πραγματική καταβολή των εν λόγω επιδομάτων » πρέπει να νοηθούν όχι μόνο οι ουσιαστικές προϋποθέσεις, αλλά και οι τυπικές προϋποθέσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η προϋπόθεση της προηγούμενης υποβολής αιτήσεως [5]. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα οικογενειακά επιδόματα δεν « οφείλονται », κατά την έννοια του άρθρου 76 του κανονισμού 1408/71, στο κράτος μέλος εντός του οποίου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας, όταν δεν καταβάλλονται πράγματι λόγω μη προηγουμένης υποβολής αιτήσεως.

Επί του πρώτου ερωτήματος

5. Το Bundessozialgericht ερωτά, πρώτον, αν το δικαίωμα επί των οικογενειακών επιδομάτων που προβλέπει η νομοθεσία του κράτους μέλους απασχολήσεως ενός των γονέων, στην προκειμένη περίπτωση η γερμανική νομοθεσία, αναστέλλεται όταν τα επιδόματα *δεν* οφείλονται *πλέον*, κατά τη νομοθεσία του κράτους μέλους εντός του οποίου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας, στην προκειμένη περίπτωση κατά την ιταλική νομοθεσία, επειδή δεν έχει υποβληθεί (ή δεν υποβάλλεται πλέον) σχετική αίτηση στο εν λόγω κράτος μέλος. Το ερώτημα αυτό απορρέει, προφανώς, από το γεγονός ότι η Kracht δεν ζήτησε από τον αρμόδιο ιταλικό φορέα τη χορήγηση οικογενειακών επιδομάτων για τον Lukas Oliver, για την περίοδο μετά τον Σεπτέμβριο του 1986, όταν ο τελευταίος επανέλαβε τις σπουδές του, μολονότι εγνώριζε ότι είχε δικαίωμα να λάβει παροχές από τον ιταλικό φορέα, καθόσον είχε ήδη υποβάλει στο παρελθόν αίτηση και είχε λάβει τέτοιες παροχές.

Σε σχέση με την κατάσταση που εξέτασε το Δικαστήριο στις υποθέσεις Salzano και Ferraioli, αντιλαμβάνομαι μία μόνο διαφορά, συγκεκριμένα το γεγονός ότι στις δύο προαναφερθείσες υποθέσεις ουδέποτε είχε υποβληθεί αίτηση στο κράτος μέλος εντός του οποίου κατοικούσαν τα μέλη της οικογένειας, ενώ στην προκειμένη περίπτωση είχαν καταρχάς υποβληθεί αιτήσεις για χορήγηση επιδομάτων στο εν λόγω κράτος μέλος, αλλά κατόπιν δεν υποβλήθηκαν πλέον. Η διαφορά αυτή δεν έχει σημασία. Και στις δύο περιπτώσεις — δηλαδή τόσο στην περίπτωση κατά την οποία είχε υποβληθεί αίτηση για χορήγηση των επιδομάτων όσο και στην περίπτωση κατά την οποία δεν υποβλήθηκε νέα αίτηση — δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που προβλέπει η νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας για την πραγματική καταβολή των επιδομάτων και, κατά συνέπεια, κατά τη νομολογία του

5 — Προηγουμένως, σε απόφαση της 20ής Απριλίου 1978, Ragazzoni (134/77, Jurispr. 1978, σ. 963), το Δικαστήριο είχε ήδη υπογραμμίσει ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 76 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 αναστολή δεν επέρχεται παρά μόνο εφόσον στο κράτος μέλος εντός του οποίου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας, ο/η σύζυγος συγκεντρώνει « *όλες* τις προϋποθέσεις που προβλέπει η εσωτερική νομοθεσία του εν λόγω κράτους για την άσκηση του εν λόγω δικαιώματος » (σκέψη 9, η υπογράμμιση δική μου), αλλά το Δικαστήριο δεν είχε ακόμα διευκρινίσει αν αναφερόταν τόσο στις ουσιαστικές όσο και στις τυπικές προϋποθέσεις.

Δικαστηρίου, δεν υφίσταται λόγος αναστολής των επιδομάτων η καταβολή των οποίων οφείλεται βάσει του άρθρου 73 του κανονισμού 1408/71 στο κράτος μέλος στο οποίο εργάζεται ένας από τους γονείς.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

6. Κατά δεύτερο λόγο, το Bundessozialgericht ερωτά αν το δικαίωμα επί των οικογενειακών επιδομάτων που προβλέπει η νομοθεσία του κράτους μέλους απασχολήσεως ενός των γονέων, στην προκειμένη περίπτωση η γερμανική νομοθεσία, αναστέλλεται όταν τα επιδόματα δεν οφείλονται πλέον, κατά τη νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο κατοικούν τα μέλη της οικογένειας, στην προκειμένη περίπτωση κατά την ιταλική νομοθεσία, διότι δεν υποβάλλονται πλέον αιτήσεις χορηγήσεώς τους *μετά από ένα χρονικό σημείο που έχει αυθαιρέτως καθοριστεί.* Με το δεύτερο αυτό ερώτημα το αιτούν δικαστήριο επιθυμεί, προφανώς, να επισύρει την προσοχή στο γεγονός ότι η καταβολή οικογενειακών επιδομάτων στην Ιταλία εξηρτάτο απλώς από τη στάση της Kracht, δεδομένου ότι η τελευταία σταμάτησε να προβαίνει στις τυπικές διαδικασίες που απαιτούνται για την είσπραξή τους μετά από ένα χρονικό σημείο που καθόρισε η ίδια. Το 1983, προέβη στις τυπικές διαδικασίες για τη χορήγηση οικογενειακών επιδομάτων για τον Marco, ενέργεια που δεν επανέλαβε το 1984.

Δεν συνάγεται σαφώς για ποιες ακριβώς τυπικές διαδικασίες πρόκειται. Το αιτούν δικαστήριο αφήνει να εννοηθεί ότι η Kracht απέσυρε την αρχική αίτησή της για χορήγηση οικογενειακών επιδομάτων. Η ιταλική κυβέρνηση, αντιθέτως, τονίζει ότι για τη χορήγηση οικογενειακών επιδομάτων στην Ιταλία πρέπει να υποβάλλεται αίτηση κάθε χρόνο. Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι από το 1984 η ιταλική νομοθεσία προβλέπει ανώτατα όρια εισοδήματος πέραν των οποίων δεν καταβάλλονται οικογενειακά επιδόματα· η Kracht η οποία υποτίθεται ότι πληρούσε τις νέες ουσιαστικές προϋποθέσεις για τη χορήγηση επιδομάτων (σε εναντία περίπτωση θα είχε αναμφισβήτητα εφαρμογή η γερμανική νομοθεσία), παρέλειψε να υποβάλει τη βεβαίωση εισοδημάτων που απαιτείται προκειμένου να κριθεί αν συντρέχει αυτή η προϋπόθεση. Κατά την άποψή μου, δεν πρέπει να προσδοθεί ιδιαίτερη σημασία σ' αυτή τη διαφορά εκτιμήσεων. Στην προαναφερθείσα νομολογία του το Δικαστήριο δεν διακρίνει ανάλογα με την φύση ή την έκταση των τυπικών διαδικασιών.

Πιστεύω ότι στερείται, επίσης, σημασίας το γεγονός ότι ο ιταλικός φορέας διέκοψε την καταβολή των επιδομάτων κατόπιν της ελευθέρας επιλογής της Kracht να μην προβεί στις απαιτούμενες τυπικές διαδικασίες μετά από χρονικό σημείο το οποίο η ίδια επέλεξε. Ο τρόπος με τον οποίο ερμήνευσε το Δικαστήριο το άρθρο 76 του κανονισμού 1408/71, τονίζοντας ότι τα επιδόματα δεν οφείλονται στο κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας παρά μόνο εφόσον συντρέχουν οι τυπικές προϋποθέσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η υποβολή αιτήσεως για χορήγηση των επιδομάτων, συνεπάγεται ότι οι σύζυγοι έχουν τη δυνατότητα να επιλέγουν τον φορέα που θα καταβάλει τις παροχές. Εξάλλου, το δικαίωμα αυτό επιλογής πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα της πάγιας νομολογίας του Δικαστηρίου κατά την οποία οι παροχές που καταβάλλονται στο κράτος μέλος απασχολήσεως ενός των συζύγων δεν αναστέλλονται παρά μόνο *κατά το ποσό που αντιστοιχεί* στο ύψος των χορηγουμένων κατά τη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας παροχών [6]. Συνεπώς, οι σύζυγοι έχουν τη δυνατότητα είτε να υποβάλουν δύο αιτήσεις, μία απευθυνόμενη στον αρμόδιο για τη χορήγηση των παροχών φορέα του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας και μία, για το υπόλοιπο ποσό, στον αρμόδιο για

6 — Βλέπε, ιδίως, την απάντηση του Δικαστηρίου στο δεύτερο ερώτημα που υποβλήθηκε στην προαναφερθείσα υπόθεση Ferraioli.

τη χορήγηση των παροχών φορέα του κράτους μέλους απασχολήσεως ενός των γονέων, ή να υποβάλουν αίτηση στον τελευταίο μόνο φορέα για το σύνολο των επιδομάτων.

Η τροποποίηση του άρθρου 76 του κανονισμού 1408/71

7. Κατά την προφορική διαδικασία επισημάνθηκε το γεγονός ότι με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3427/89, της 30ής Οκτωβρίου 1989[7], το Συμβούλιο τροποποίησε ως εξής το άρθρο 76 του κανονισμού 1408/71:

« *Κανόνες προτεραιότητας σε περίπτωση σώρευσης δικαιωμάτων οικογενειακών παροχών δυνάμει της νομοθεσίας του αρμόδιου κράτους και δυνάμει της νομοθεσίας της χώρας όπου τα μέλη της οικογένειας έχουν την κατοικία τους*

1. Όταν καταβάλλονται οικογενειακές παροχές, κατά την ίδια περίοδο, και για το ίδιο μέλος της οικογένειας λόγω άσκησης μιας επαγγελματικής δραστηριότητας, δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχουν την κατοικία τους τα μέλη της οικογένειας, αναστέλλεται το δικαίωμα προς είσπραξη οικογενειακών παροχών που οφείλονται δυνάμει της νομοθεσίας άλλου κράτους μέλους, ενδεχομένως, κατ' εφαρμογή των άρθρων 73 και 74, μέχρι του ποσού που προβλέπεται από τη νομοθεσία του πρώτου κράτους μέλους.

2. Εάν δεν υποβληθεί αίτηση παροχών στο κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου διαμένουν τα μέλη της οικογενείας, ο αρμόδιος φορέας του άλλου κράτους μέλους μπορεί να εφαρμόζει τις διατάξεις της παραγράφου 1, ως εάν εχορηγούντο οι παροχές στο πρώτο κράτος μέλος. »

Συνεπώς, η νέα διατύπωση της παραγράφου 1 του άρθρου 76 επιβεβαιώνει την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στη διάταξη αυτή σύμφωνα με την προαναφερθείσα νομολογία του Δικαστηρίου, ότι δηλαδή οι παροχές αναστέλλονται στο κράτος μέλος απασχολήσεως ενός των γονέων μόνο μέχρι του ορίου του ποσού που αντιστοιχεί στην καταβαλλόμενη στο κράτος μέλος όπου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας παροχή και όχι κατά τη διαφορά που υπερβαίνει το ποσό αυτό.

Αντιθέτως, η νέα παράγραφος 2 του άρθρου 76 τροποποιεί την έκταση της επιδίκου στην παρούσα υπόθεση διατάξεως, όπως την έχει ερμηνεύσει το Δικαστήριο στις αποφάσεις επί των υποθέσεων Salzano και Ferraioli. Στο εξής, η έλλειψη προηγουμένης αιτήσεως στο κράτος μέλος εντός του οποίου κατοικούν τα μέλη της οικογένειας δεν αρκεί πλέον για να ζητηθεί η καταβολή ολόκληρων των επιδομάτων στο κράτος μέλος απασχολήσεως ενός των γονέων.

Κατά την προφορική διαδικασία ο εκπρόσωπος της γερμανικής κυβερνήσεως υποστήριξε την άποψη ότι η νέα αυτή διάταξη είχε ήδη εφαρμογή καθόσον, στην πραγματικότητα, δεν αποτελεί παρά επιβεβαίωση του τρόπου με τον οποίο έπρεπε να ερμηνεύεται το άρθρο 76 στην προηγούμενη διατύπωσή του. Θεωρώ ότι η άποψη αυτή έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το άρθρο 3 του κανονισμού 3427/89, κατά το οποίο το άρθρο 76, όπως τροποιήθηκε, έχει εφαρμογή από 1ης Μαΐου 1990 έστω και αν όλες οι άλλες διατάξεις του εν λόγω κανονισμού έχουν εφαρμογή από 15ης Ιανουαρίου 1986, δηλαδή από της ημερομηνίας

7 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3427/89 του Συμβουλίου, της 30ής Οκτωβρίου 1989, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, και του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 574/72 περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 (ΕΕ L 331 της 16.11.1989, σ. 1).

εκδόσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση Pinna [8], στην οποία αναφέρεται το προοίμιο του εν λόγω κανονισμού. Συνεπώς, το Συμβούλιο προέβη πράγματι σε τροποποίηση, ισχύουσα για το μέλλον, του άρθρου 76, το οποίο εξακολουθεί να εφαρμόζεται στη μορφή που είχε πριν τροποποιηθεί μέχρι το τέλος Απριλίου 1990.

Πρόταση

8. Προτείνω, συνεπώς, στο Δικαστήριο να δώσει την ακόλουθη απάντηση στα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα:

« Δεν αναστέλλονται τα οικογενειακά επιδόματα που οφείλονται δυνάμει του άρθρου 73 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, όπως τροποποιήθηκε και εκσυγχρονίστηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83, στο κράτος μέλος απασχολήσεως ενός των συζύγων, κατά τις διατάξεις του άρθρου 76 του εν λόγω κανονισμού, παρά μόνο εφόσον ο άλλος γονέας κατοικεί με τα τέκνα σε άλλο κράτος μέλος όπου ασκεί επαγγελματική δραστηριότητα χωρίς, ωστόσο, να λαμβάνει οικογενειακά επιδόματα για τα τέκνα επειδή δεν συντρέχουν όλες οι προϋποθέσεις που απαιτούνται κατά τη νομοθεσία του εν λόγω κράτους μέλους για την πραγματική καταβολή των ανωτέρω επιδομάτων και, ιδίως, επειδή δεν υποβλήθηκε, ή δεν υποβλήθηκε πλέον αίτηση χορηγήσεως των παροχών. »

8 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 1986, Pinna (41/84, Συλλογή 1986, σ. 1).